

[Bodil Thrane]

Derfor kan vi i Venstre som sagt ikke tilslutte os Fremskridtspartiets beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Tak for det tilsagn, men jeg synes ikke, det samme tilsagn kom fra Venstres boligminister, og det er trods alt boligministeren, der rent administrativt skal have med disse ting at gøre. Jeg håber, boligministeren senere i debatten vil komme med et tilsvarende positivt tilsagn om at prøve at få åbnet alle skabsdørene og se, hvad der ligger af lig i denne sag. For hvis vi skal komme til bunds i disse ting, er vi nødt til at få alting grundigt afklaret.

Jeg kan ikke lade være med i denne forbindelse at gøre opmærksom på, at det netop var Venstres daværende ordfører, hr. Fogh Rasmussen, der under debatten gjorde opmærksom på, at der kunne rejses personligt ansvar over for regering og ministre, fordi man på daværende tidspunkt lå inde med et responsum vedrørende en garanti stillet af den daværende SV-regering om nogle eksportgarantier for B&W.

Hvorom alting er, er det altså Venstre, der hele vejen igennem har været mest skeptisk over for det her. Derfor undrede det mig også, at den nuværende boligminister, som jeg har forstået også er Venstremand, ikke var mere imødekommende over for at få nogle af disse ting afklaret.

Men det efterlader stadig væk det store spørgsmål: Hvorfor indgik den daværende firkloverregering i 1983 den tåbelige aftale repræsenteret af aktstykke nr. 182, hvorefter pengene automatisk kommer til udbetaling her den 31. december 1991?

Fru Pernille Sams ville ikke på vegne af Det Konservative Folkeparti fortælle, hvorfor de gjorde det. Kan vi få Venstres ordfører til at fortælle, hvilke bevæggrunde man havde fra Venstre i 1983?

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes ligesom hr. Erling Olsen, at det er en god idé, at Fremskridtspartiet har rejst denne debat, og jeg ser frem til en behandling i Boligudvalget, hvor vi kan kigge på baggrunden for hele denne sag endnu en gang.

Da SF medvirkede til at stille statsgarantien i 1982, gjorde vi det efter en serie ganske ind-

viklede og hårde forhandlinger, der efter vores opfattelse mandede ud i meget fornuftige resultater.

Vi fik garanteret, at de almennyttige boligselskaber, som var involveret i det her, først og fremmest Københavns Almennyttige Boligselskab, kunne videreføres uden tab for beboerne.

Det var overordentlig væsentligt for os, at man ikke blot sikrede de individuelle beboere, men at selskaberne også kunne fortsætte. Vi fik ved samme lejlighed skærpet en række kontrolkrav og kigget de almennyttige boligselskabers regnskaber igennem. Og vi fik sat en proces i gang, hvor man prøver at rydde op i nogle meget, meget problematiske forhold, som jeg ikke tror noget enkeltparti herinde i Folketinget har patent på at være ansvarlig for – hvis jeg nu skal sige det pænt.

Men der var lang vej dengang, og det er der endnu. Vi mente dengang, at et af de helt afgørende elementer i den løsning, der blev lavet, var indførelsen af beboerdemokratiet, det fulde beboerdemokrati i den almennyttige sektor, noget, vi senere har set brede sig til samtlige selskaber, og noget, som har gjort det muligt for beboerne rundt omkring i en helt anderledes grad, end det var tilfældet i 1982, at have direkte indflydelse på udviklingens gang.

Jeg synes, man vedrørende dette forslag må spørge Fremskridtspartiet, hvor Fremskridtspartiet finder det juridiske grundlag for at trække et én gang givet tilsagn tilbage. Altså er dette forslag, må jeg spørge Fremskridtspartiets ordfører, juridisk gennemførligt? Er det ikke sådan, at selv om dette her vedtages, vil staten under alle omstændigheder ifalde det ansvar, man har påtaget sig i medfør af garantien, og er der derfor ikke juridisk set tale om et slag i luften? Hvis der er det, synes jeg måske, at Fremskridtspartiet skulle have overvejet at gå ind i denne debat på en anden måde. Det er en kommentar til Fremskridtspartiets holdning.

Som jeg var inde på i min korte bemærkning til boligministeren og de borgerlige ordførere, som fuldstændig lægger ansvaret for denne sag fra sig, så finder jeg det ganske ubehageligt og usmageligt.

Som jeg sagde før, er det sådan, at i aktstykke nr. 295 fra 1982 tales der om at give garanti for ubebyggede grunde i to tilfælde. Der kan kun udbetales garanti i to tilfælde, nemlig enten i tilfælde af, at grundene bebygges med